

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ

Egész évre 4 kor
Fél évre 4
Negyed évre 2
Egyes szám ára 20 fillér

Felbőrs szerkesztő, lapfőigazgató és kiadó
BALKANYI ERNŐ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
FÜLCZA.
Hirdetések díjszabása szerint.
Kéziratok nem adnak vissza.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Társadalmunk betegsége és orvosszere.

Irtó: *Vihár Győző.*

Hogy az ember életjelét elérhesse: társas életre van utalva. Bármi reszet tekintjük is a földkének, hoi emberek laknak, ott társas életet, társadalmat kellünk. legyen az bármilyen kezdelezes is: de nyomat szembeszókók. Es erre vonatkozolag mondta Bluntschli, hogy: „Die Menschen mögen wollen oder nicht. Sie müssen einiger Massen zusammen halten, oder Sie werden untergehen“.

A társas együtletet maga a természet követeli meg; mert az ember, mint öntudatos anyagi és szellemi czelek szolgálatában élő lény, társadalom nélkül czelt semmi tekintetben soha nem érhet; csakis testi és szellemi éreinek egyesítése mellett tarthatja fön nemét, faját; felzestheti lényegét s valósíthatja meg kisebb-nagyobb mértékben, előbb, vagy utóbb céljait; legyen az tuhonyom mértékben anyagi, vagy szellemi; az végeredményében egy.

Es eme igazság szentségéről édes mindnyajam meg vagyunk győződve; az egymás tevékenységére való utalást érezzük; s mégis hányszor, de hányszor vetünk a társadalmi kápos, a külső rend ellen; egyikünk tudva, másikunk nem tudva! Es a létező állapotokra mindenkor befolyással van az emberi társadalom műveltségi és erkölcsi érzei foka;

mi törvények által is többlekevesébe szabályozható ugyan; azonban egy elmaradott társadalomnak s egy erkölcsiében beteg népnek törvényei, társadalmi szabályai is csak ilyenek fognak lenni, mert beteg embereké kigipözéses is mindenkor csak betegok, de az emberek lelki világa egyenként sem tár meg külső kényszerét; lehelmenek a törvények, s a társadalmi szabályok egészesekok, jozanak, ha a társadalom lelkezetének föllözása elmaradott; ha azok erkölcsi érzei feljelentek, alásiyoldetek, avagy ferde irányba tereltek, akkor ugyan fogatlanok fognak maradni a törvények és a szabályok.

Nem czeleom társadalmi bajaink indító okainak kufortarassá kulatni, meg kevesébe újjal mutatni arra; de igenis nem habozom kimondani, hogy társadalmunk beteg; súlyosan beteg; a tantaluzsi kinek hatasa alul veres vertettek izzad; mert természetes önkörem mindenki túlvagyik; amely állapot embertárs-ünk érkeletlenegét és közönységet vonja maga után; mi a kor utóbbi szelleme szerint talán meg sikkes dolog is.

Igenis; társadalmunk túltengésben leledzik; a helyzet ura; a képzelt, az állnútvettség, mely az igazat szólni szandekozó ajkakra kálatol zár!

Ugyan; ki, hol s merre van beteg társadalmunknak ama kiemelkedő egészesegalaája, ki napjainkban egyéni meggyözödekenek hangoztatásával a beteg társadalom egészesgetlen nezele föle mereszkednek emelkedni, ha csak közvetlen, vagy közvetett ér-

deke, avagy egyéni húsiga öt nem östözkelik erre? az igazság ugyan előlhet s elbukhatik napjainkban a megmetélyezett társadalmi nézet többség mellett. Társadalmunk belesípedt az anyagság porcsolyájába; nagyert, nemcsért, eszményi dolgokért nem lelkesül; nem hevül már többé. Ilyen korunk irányító nezele: s miért? mert a társadalom kiringta talpai alól a czelelalapot; ezért az nem küzd; társadalmunk nem bizik; de talán nem is gondol erejének létezésére, s így nem alkothat valami üdvöset, hasznosat; annyiféle luznak, mint ahányan vagyunk; nem egyesítjük testi és lelki erőinket; s ezért nem vagyunk boldogok.

Vegyünk példát a szervezett társaságokrol, a szövözetekrol; hol meg van a czele; hol a közös czele az erök egyesítése mellett szolgáltak a tarsulat tagjai; lám ott milyen viragoz az elet; s ilyen erkölcsi szabályokat keresztütvétek az életben is: boldogulig fog társadalmunk; csak legyünk valóban műveltek s akarjunk komolyan hatadni. Legyen czeleünk; a czele érdekében egyesítsük erőnket; legyen meggyözödeésünk, önálló nezeletörünk s ennek hatorkozjunk kifejezést is adni; soha ne kicsinyeskedj a kisebbség nezelet és legyünk felebaratunk érdekei iránt is fogékonyabbak, akkor társadalmi bajaink megfogják szűnni és társadalmunk egészesége leend.

TÁRCZA.

Gyaszos világ.

Ó mennyi gyász van a világban!
É mennyi likolt fájdalom!
Nekünk ez a világi élet
Rozsákkal hintet sírhalmom.
Amit beszélünk, vég bohóság,
Ajknak ledereim mosolyog.
De a szívünkben, a szívünkben
Elzsibadt fájdalom zokog.

Ó mennyi gyász van a világban!
Ha mindent összehordanak
Egy nagy heggye: egy heggye lenne
Ez az egész vidám világ.
S ha ez a hegy tűzhányó lenne
S megnytina öblét egy napon:
Eszeg világot eltennéne
S így muna el az en bujom!

KADAR LASZLÓ.

Tavas.

Az öreg Bedó jól elmagarazta az építömes-terének, hogy a lakóházban első, második és harmadik föléllék a kenyelom: oly szelesok voltak a

szobak, a verenda, mintha egy zászolajtra számitottak volna. Pedig mindössze harman ettek a lakásban a esedelegnek kívül: Bedó a dugszagolag szappanos, a felesége, meg leányuk, Lajza.

Kert volt a ház vegeben s ilyenkor, orogva viragzása idején, a leány a igazában fölötté minden szalad idejot: sovároga, epedve, mikor esendül meg az ő szimra is az igaz tavasz dalai. S amint az illatban, unda megparag szögigant kisse vilagoskában zomanzotja és megvillogtatja falyolos szemét: tavasz volt a leány a tavaszban.

Posszuság út li egy pillantásra az arczara: — Nincs itthon semmi, Gábor basai — mondta. Tudom, tudom. De hát a Gábor basainak így nem szabad idejönie? — evödött az öreg szólad gunnyal.

Mindelben az pedig volt a legpompásabb, hogy a basai igaz meggyözödelessel Gábornak nevezte magát, pedig valójukor Mihály nevet adott neki a papja. Csak hogy legalább egy felszazad öts Gábor basainak hivtak a ven konyveslet — az Isten tudja már miért, — úgy, hogy ura maga is elhitte és nyugodt lelekkel maszkalt a városba egyik esiadóját a másikhoz. Ó volt a „békeltető lelek” aki szerencsésen mindig a legalkalmasabb pillanatban érkezett. Nem volt oly famula, amelyikkel rokonságot ne bizonyított volna. Ezzel csak nem törődtek, de a békeltető rohamaitól fázott mindenki . . .

— No, ne felej, majd én egyeztetem az utalokat, — kedveskedett az öreg.
Lajza erre egyszerre verőöröse borult:
— Mar meg mibe írta magát Gábor basai?

— Ejha, de borzasztó aratlan lettel egyszerre. Hanem delelőt boldog voltál, ugye, mikor erefele defitrozott az ablak alatt a hatal ur? Bizony Isten jóvala kinezeső legény, tisztára nem értem, mit veszekik az „ökszeliceni” apád . . .

Nem folytathatta tovább, egyszerre állalt a szava: ott állott előttük Haden Gyula. Boldog szedület kapta meg a leányt, az öreg meg ropant komkosan vállába huzta fejét és kismopolgott a ligasból.

Mindaketon azt éreztek, hogy kapkodnak a levegő után. A leány mintegy lehelte: — Gyula, miképp jött maga ide?

A revétek tekintett egyszerre a férfi nevezése vält:

— Benemtem a lakásukba. Ninesekem lthom a szülő . . . Eljöttem, mert nem elet az így, csak vegetálás . . . Mindmég megpróbáltam . . . Kimentem külföldre, de a szivem itt bujdosott mindig. Visszakerültem Budapestre . . . Epületterveket kellett rajzolgatnom a filembe az ön bezedo szongott. — Tompán, szagotatlan sültöta tovább: . . .

— A fővárosban is meghaloztam az itteni „jó hiekek”. Az emberek vannak jókoraik, akik beszúgják . . . Az utya meg akarta kötni az „üzletet” egyik konkurensével, ugye? — A leánya lett volna az arcu . . . Ne, ne titalkozok. Tudom azt is, hogy aki én szeretek, nem csinál szivéből eladó czikket . . . Eljöttem. — Most már vállamolt az elfojtott szenvedely: — Itt vagyok teerted te . . . te mindenségem! . . .

Irodalom.

— „Az okszéri szelvénygyázás” ezimá gazdasági szaknyelvje jelent meg Komáromban Selyovád Tivadar könyvkiadó vállalatában, melyet **Vihar Győző** előnyösen ismert gazdasági és vadászati szakíró szerkesztette. E könyv 16-od rétfelakban 13 év terjedelmében 208 oldalon, négyfejezetben és két részre osztott függelékben felelt a szelvénygyázás körébe eső összes tudományos és gyakorlati kérdéseket. Nyelvezete egyszerű, tömör, világos, anyaga kimerítő, különös előnye, hogy a sulyt a gyakorlati irányra helyezi, hogy a magyar különleges viszonyokhoz alkalmazkodik, s hogy az általános ercvény és lényeges részeit helyesen stipulált kérdések s határozott feleletek alakjában tárgyalja; mint által a könyv tartalmának megérthetőségét, közéletet és betanulhatóságát nagyon előmozdítja s egyáltalán azt iskolai használatra is kívánatos alkalmassá teszi. Valóban ritkán jelenhet meg szaknyelv szerencsésbél kivételben; és ez szelvénygyázásunk terén föltehetően nagy szükségét elegit ki. E könyv tartalmának alapos ismerete nélkül helyes szelvényelés nem képzelhető; ennek egyetemes szelvénybírókosk, szelvénykező házából sem szabad hiányoznia; az iskolákban tanítani kellene a fiatalokat, a gazdákak, de még a foglalkozókat a börtönök könyvtárait is ellakene ezzel lánál; szórakoztatób és hasznosabb könyv könyvtárakba nem juthat. A könyv bebet amek függelék részét is nagyon emelik, mert eme részekben olyan és sok tekintetben udonság jellegűvel is bíró anyagot szolgáltat a gazdákaközönségnek, melyet különleg mellátva, nemcsak a sulyt hasznára aknazhat ki mindenké, de egyáltalán mindenképpen a meglátott nyilatki buvározási sikerekkel bőveges alkalom nyújtunk kulturánk eddigi vívmányzeigait is. Emek alapon eme könyvet azoknak, kik ötösen és könyv szer névezetesen fokozottabb mértékben bármely területen irányozni elerni oltajának s szelvénykezői termőképességét a vegző határak okszériben kiterjesztési akarák, nemcsak a legelőnekedben ajánjuk figyelemükre, de egyszerűen elmondhatjuk azt is, hogy emek általános megértésűvel nagy nemzetgazdasági misziót is teljesítünk. Kaplato a kiadónál, ar 2-k koroná.

CSARNOK

BIHÁCS.

— Történeli lebeszy 1592. évhol. —

lra: egyházhasbúkki Dorvaries Kálmán.

(Folytatás).

„Lelkenből szerettek, akári vagyok!” — suogta Valburga felmámban, edes mosolyok ketek áktra, a fiatal lánai boldogságában — a meglót felmámban kedvenc eszmenykepe körében élvezett, egyszerűre azt is, nevetett is.

E perden egy erős esztánás zaja hangzott át az Unna partjáról, olyan zajt, mint a minó az evező lapát lepos felénk ütése alatt a vízből hangzik. — Valburga felmámból felmámból, s körülnevelt megtudni, hogy azon erős esztánást mi okozta, s akkor látta, hogy véle szemközt az Unna túlsó partján egy katonatiszt szallt csónakba, a reveslegény pedig evez és szállítja azt át a folyón a várfele.

Valburga nem tudta elgondolni, hogy ki lehet és honnét jön azon tiszt. . . még távol volt tőle a csónak s így nem bírta azt felismerni. Szorosan a hársa derekhoz lapult s folytonosan szemmel kísérte a csónakot, a mely közeledni szelle a halokat.

Végre a csónak a parthoz ért, s a revesz kikötött, a fiatal tiszt pedig könnyű ugrással a parton tért meg, s Valburgát észrevesen, felele sietett, hogy, mint azon vidéken tellesen ismeretlen kerdészőkötőle.

A mint Valburga észrevette, hogy a tiszt feleje tart, ő is megindult, s a mint hozzá érkezett és szemközt állt vele, megdöbbsent s szive lazasan dobogott, mint egy vélt, hogy azt már látta, ismeri, pedig hát esáladott, azon fiatal tisztet őt alakban soha sem látta, csupán álmban, mert

azon fiatal tiszt fekete hajjal, egyszerűen álló kis kipedret hajtszussal, és langos sötétek szemekkel tökéletesen hasonlított az ő megfélemlítő szereltek kedves eszmenykepehez, a mely nékí álmban megjelenni szokott.

A revesz a csónakkal visszavezetett a túlsó partra, a fiatal tiszt pedig Valburgában urt lökgetve látván, kezét nyujta neki s szavakat mondá: „Hosszasom meg kisasszony felakodásomert, én itt teljesen ismeretlen vagyok, ha kedged lánai e várba tartóznék, legyen kedves engem elengedni.”

Valburga a fiatal tisztnek felé szava közben megbövívő nezett annak igazán szép ferias arcára s langos sötétek személe, s aztán reszketve ejte ki e szavakat: „én a várparancsnok leánya vagyok” — s aztan fölgy pirult s oly zavarba jött, hogy alig alig bír állni.

„Oh alig alig állsz meg” — folytatta a fiatal tiszt, hogy lepeőzős is kedgyedben ezen vár „Orangyal”-aloez van szerencsem; én Batolics Tamás főhadnagy vagyok, s ezen vár őrsége lettem beosztva.”

Valburga kebleben a hatatalan öröm, hogy végtelennél szereltek kedves eszmenykepének megelenséltl hasonmása esakugyan van a világon, az látja s látja látja fogja, meg az őtt marad; — a végtelen szereltem, a mely az eszmenykepről átvillant annak elő hasonmására; a de személe, fekete hajja, egyszerűen álló kis kipedret fekete hajtszú s langos sötétek szemű fiatal tisztre; — a vagy az által viszonyszeretett; — a felelem és reszketés a megzondolási időül kapott egy hetek hollal bekövetkező utolsó napjától, a melyen nyitkozasa kell, valjon szereltem-e s hajlandó-e Zsauer kapitánynak kezesedni holligatt; — az engesztelhetetlen gyűlölet, a melyet a most nevezett kapitány iránt érzett, valóságos boszorkány tancot jartak, s fozgo szelket dühöngtek.

Borzasztó volt látni Valburga végredesét, s így ösoszaklást ezemek tömkelegében eszmeletet vesztve ajánlt eznek a földre, s mitán ez közöltemül az Unna partjának szélen törték: Valburga a folyba gurult s föltöte ösoszaklatahok.

Batolics főhadnagy rettenatosan ajánlt a tudára kapott, de mitán Valburgának megjegette, a folyba esése s a folyó magas partjáról a vízbe gurulása öt megretentile, mivelhogy nem is képzelhette, hogy annak így varslantul mi baja eshetett — mind ez már kesón történt, tekintve tehát, hogy nemcsak a várparancsnok, leendő főnöke leányának örök veszedelmében, úgy gyorsan, mint a gondolat olda le, karlajt, s vele le kalajait s a zónok a vegző dobva ugrott a folyba, hogy a szerencsétlenül jart szegény leányának életét megmentse.

A mint fentebb írtuk: az Unna folyó a Velebit és Plejessica által alkotott Zord fensíkben ered, tehát hogy folyó levein, folyása nagyon sebes volt, így doigot adott a főhadnagyknak Valburgát utolérni. — azonban, mitán a főhadnagy Vincic, Várasdányvegyében a Dravához közel született, a Drava is nagyon sebesen folyik, furdított ennek folytán; így természetij folyóban az uszást visszafele egy feloldalt is mesterial elszajítottá, s megtanulta — Valburgát csakhamar utolerte, annak derekát bal karjával átkarolta, és csak job karjával evezve a legnagyobb erőfeszítéssel igyekezett a partot elérni.

Szerencsésje volt, hogy Valburgát azon a helyen utolerte, mert alább, mint egy tízonné lepeőnyire egy oly szíves kőri borzadalmán östven, forogott, hogy, ha annak körébe kerültek volna, az menthetlenül a feketetlen mélységbe sodorta volna őket.

(Folytatás következik).

105-49/1902. tlkvi sz.

Árverési hirdeményi kivonat.

Az alsó-lendvai kir. járásbírósig mint telek-könyvi hatóság közhíre teszi, hogy „Hazaí általános biztosító társaság” végrehajtónak Hajba Ferenc végrehajlt szendvé elleni 61 kor. 90 fill. tökéletes és járuléki iránti végrehajlti ügyében az alsó-lendvai kir. járásbírósig területén lévő: és Kerka-Nemefalu község határában fekvő: a k.-nemefalu 4. sz. tlkvi 4. hrsz. ingatlan: B. l. a. Hajba Ferenc 1/2 részesbeni illetősége 830 kor. 50 fill. kikáltási árban; — a k.-nemefalu 83. sz. tlkvi 3. hrsz. és B. l.

a. Hajba Ferenc, B. 2. a. Hajba Ferenc, B. 7. a. Hajba Ferenc, B. 8. a. Hajba Ferenc végrehajlt szendvélt, B. 9. a. Hajba Kálmán és B. 14. a. Bodnauer Maria Hajba Ferencnek tulajdonul felvett egész ingatlan a vegrh. törv. 156. §-a alapján 37 kor. kikáltási árban elendelte és hogy a fenebb megjelölt ingatlan az

1903. évi április hó 2-ik napján

delelőt 10 órakor Kerka-Nemefalu községben a község hazán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási áron állt eladatul fog.

Árverezési szándékok tartoznak az ingatlan becsárának 10%-al kispeszben, vagy az 1881. LX. t.c. éz. 42. §-ában jelölt árfejtással számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminisiteri rendelet 8. §-ában jelölt övadkekés értékpapírokban a kikáltott közehek lettem, avagy az 1881. LX. t.c. 170. §-a értelmében a hatánpenznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervevny átsgaltatván.

Alsó-Lendván, 1902. évi december hó 29. — a. l.-lendvai kir. bíróság mint telek-könyvi hatóság.

Csiszar Sándor, kir. aljáró.

1112/1903. tlkvi sz.

Árverési hirdeményi kivonat.

Az alsó-lendvai kir. járásbírósig mint telek-könyvi hatóság közhíre teszi, hogy a Bellatorvidéki lakarekvantur végrehajtónak, Marics Andrá és neje Tivadar Már végrehajlt szendvé elleni 40 kor. tökéletes és jár. mánti végrehajlti ügyében az alsó-lendvai kir. járásbírósig területén lévő: és Adriáncz község határában fekvő: —

— az adriánói 67. sz. tlkvényben, Marics Andrá és neje Tivadar Maria nevelő 98. és 104. hrsz. 1356 koronára beestült egész ingatlanra utóajudal folytan 3564 kor. kikáltási árban elendelte és hogy a fenebb megjelölt ingatlan az

1903. évi április hó 6-ik napján

d. e. 10 órakor Adriáncz községben a község hazán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikáltási áron állt eladatul fogtak.

Árverezési szándékok tartoznak az ingatlan becsárának 10%-al kispeszben, vagy az 1881. LX. t. c. éz. 42. §-ában jelölt árfejtással számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminisiteri rendelet 8-ában jelölt övadkekés értékpapírban a kikáltott/kezehek lettem, avagy az 1881. LX. t.c. 170. §-a értelmében a hatánpenznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervevny átsgaltatván.

Alsó-Lendván, 1903. évi február 12-én.

Az a. l.-lendvai kir. bíróság mint telek-könyvi hatóság.

Csiszar, kir. aljáró.

